

PETR JAN JURACKA
www.juracka.eu
juracka@natur.cuni.cz
www.facebook.com/petrijanjuracka

Nové hračky v Černobyli

Zrovna jsme balili věci po autogramiádě v pardubickém Fotolabu, když se nade mnou objevila mohutná postava Maxima Sačoka, ukrajinského fotografa žijícího v Liberci. „Ty vole, Maxi, co tady děláš?“ znejistěl jsem. Max odpověděl svým hřmotným hlasem s ukrajinským přízvukem: „Pšijel sem tě presvědčit, abys udělal se mnou vórkšop na Ukrajině.“ Max mi tohle nabízel už po e-mailu, ale odmítl jsem jej stejně jako všechny ostatní – pro rok 2020 jsem počítal s jedním velkým vysněným říjnovým kurzem v Himálaji a basta. Nechtěl jsem o ničem dalším ani slyšet. „Maxi, však jsem ti to psal, nemám na to čas...“ Chvilku jsme si povídali a já měl druhý den letenky do Kyjeva. Maxův plán byl totiž natolik skvělý, že jej odmítnout opravdu nešlo.

Text a foto: PETR JAN JURACKA, www.juracka.eu, www.facebook.com/petrijanjuracka

Tak zaprvé poletím poprvé v životě z rodných Pardubic, z letiště našeho rodáka a prvního českého aviatika Jana Kašpara. Zadrubě si můžu vzít k sobě partáky na výpomoc. A zatřetí se nebudeme pohybovat jen ve slavném Černobyli, kam nás Max dostane i mimo běžnou turistickou zónu, ale má pro nás připravenou unikátní továrnu v Černihivu, která bude celá jenom naše. Tady opravdu nebylo co řešit, letěli jsme z Pardubek tři lektoři, neboť se ke mně přidali také dva kamarádi z pardubického Stablecamu, který je hlavní distributor DJI pro Českou republiku, oba až po zuby vyzbrojení čerstvými řízkami a s kufry plnými paštík, které si pak slavnostně zase vezli zpátky. Naše výprava mohla začít!

Když má člověk už něco po světě nalétáno, ví, že to nic neznamená. Pokaždě jej může něco překvapit a nejinak tomu bylo i doma v Pardubicích. Ani v Dubaji, ba ani v New Yorku anebo Istanbulu jsem si nemohl dopřát důkladnější prohlídku zavazadel za asistence tří policistů a šéfové letištní ochranky. Vybalit každý objektiv, každou baterku či světlo, to po mě skutečně ještě nikde nechtěli. Je ale pravda, že kdybych byl já na jejich místě, odletět se taky jen tak nechám. Však jsem měl s sebou zase ranec jak hovado, narvaný hračkami na testování. Tím, že jsme letěli na tak krátkou dobu, jsem si mohl dopřát luxus mít všechno s sebou a vyzkoušet si to do sytosti. Celou výpravu jsem totiž pojal jako testování novinek, které jsem chtěl mít s sebou i v Himálaji o pár týdnů později během expedice na pátou nejvyšší horu světa Makalu. Řeč je zejména o novém gimbalu DJI Ronin-SC

Jirka Čáp řečený Čapíno in flagranti s DJI Roninem-SC v opuštěné továrně v Černihivu. Ronin jsme zkusili jak s Nikonem Z7, tak s výrazně levnějším Z50, který je určen pro začínající i pokročilé fotografy, ale také pro vlogery. Natáčení vlogu mě se Z50 baví enormně! Jediným menším nedostatkem, který jsem u Roninu shledal, byl omezený prostor pro externí mikrofon, který lehce koliduje s vlastní hlavou gimbalu při extrémním náklonu kamery směrem nahoru. Ale s tím se dá celkem žít a menší mikrofon by to spravil.

20. února 2020 09:56, Černihiv, Ukrajina
Nikon Z7, Z 50 mm f/1,8 S, 1/800 s, f/2,8, ISO 200, z ruky

Nová generace oblíbeného fotografického batohu Lowepro Whistler BP 450 AW II patří mezi mé nejoblíbenější příslušenství, s první generací jsem prochodil Irsko před dvěma lety, letos došla řeč na Ukrajinu. Druhá generace má na rozdíl od té první výrazně lépe řešené uložení notebooku, což je pro mě klíčová vlastnost. První dny jsem na něm nosil DJI Ronin-SC, který v Černobyli nahradil neustále tukající dozimetř a stativ.

18. února 2020 21:52, Kyjev, Ukrajina
Nikon Z50, Z 50 mm f/1,8 S, 1/6 sec., f/2,0, ISO 100, stativ

Prostředí tzv. urbexu, tedy opuštěných prostor, umožňuje nezachytit „pouhou“ realitu, ale naopak být o něco více tvůrčí při tvorbě. Ušchlý keř v rozpadlém květináči jsme přenesli o pár metrů dále v chodbě, za jejíž roh jsem nainstaloval obří rotovací LED panel. Přední ušchlý stromek jsem naopak osvětlil úzkým kuželem světla, aby jednak neosvětlil i podlahu, ale aby vznikl i zajímavý stín na stěně.

20. února 2020 15:00, Černihiv, Ukrajina
Nikon Z7, Z 50 mm f/1,8 S, 0,6 s, f/14, ISO 64, stativ, stromek osvětlen trvalým světlem Fomei LED ROLL 62 W, přední stromek bleskem Nikon SB-5000 odpáleným ručně „krleš“.

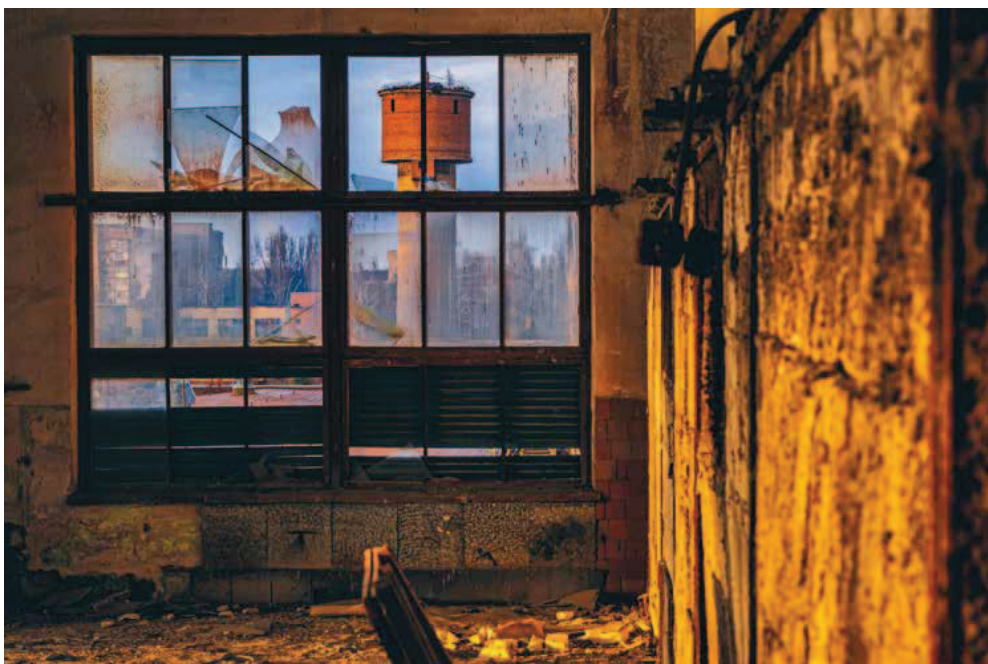
pro mé oblíbené Nikony Z7 a Z50 a rovnou třech „zetkových sklech“ Nikon Z 24 mm f/1,8 S, Z 35 mm f/1,8 S a Z 50 mm f/1,8 S. Připočtete si k tomu tři kreativní dny bez pevně daného programu a na krásné časy je zaděláno. Samozřejmě nesměl doma zůstat dron, a tak jsem Maxe pověřil sehnáním povolení pro létání v Černobyli stejně jako další dva účastníci výpravy, kteří tam také chtěli poletovat. Max zjistil, že sehnat oficiální permit není snadné, ale je možné to vyřešit nějak jinak. Co přesně znamená to „jinak“, se už nikdy nedozvíme, ale faktem zůstává, že jsme byli mnohdy ve vzduchu všichni tři najednou. A vyplatilo se!

Několik lidí nás od Černobyli zrazovalo s odvodněním, že po odvislání slavného stejnojmenného seriálu na HBO je tam nyní narváno. Zájem o destinaci neprojevují už dávno jen fotografové, ale také turisté, neboť se Černobyl stal oblíbenou atrakcí. Netuším, jaká je v zóně situace o vikendech, ale kromě slavného luna-parku a vysílače Duga jsme tam byli ve všední den prakticky sami. Společnost nám dělali jen dva místní průvodci, kteří jednak dávali pozor na naši bezpečnost a také na policii, aby nebyly problémy. Ba dokonce ani radioaktivita nebyla

Podobný přístup jsem zaujal při zpracování fotografií – zatímco u krajin či makra hraji prim přirozené barvy, v urbexu je možné zajít o něco dál. Mého kamaráda, začínajícího fotografa Štěpána, zaujalo barevné podání našeho ukrajinského videa a zeptal se mě, proč jsem jej neuplatnil také u fotek. Odpověď byla jednoduchá: nenapadlo mě to. Fotografie a film jsou přeci jen dva různé světy a málokdy dokážu myslet na oba najednou. Nahrál jsem tak barevnou LUT do Adobe Camera Raw a vytvořil si nový profil pro Adobe Lightroom. Štěpán měl pravdu – krémové podání barev se selektivním utlumením chladných tónů může působit dobře i na fotce.

20. února 2020 15:29, Černihiv, Ukrajina
Nikon Z50, Z 50 mm f/1,8 S, 1/800 s, f/2,0, ISO 125, z ruky

Původně jsem chtěl fotit tento snímek Nikonem Z7, ale vykopnutí jeho displeje je proti Z50 značně limitované. Kontrola kompozice byla přítomná, zejména kvůli srovnání perspektivy rámu okna s věží. To vše v natažených rukách nad hlavou, zatímco jsem stál na vrchní přičce žebříku. Jak se mi nejednou Z50 hodila! Na nově pevné padesátce jsem žádný „ale“ neshledal. Je to objektiv bez kompromisů.

20. února 2020 15:36, Černihiv, Ukrajina
Nikon Z50, Z 50 mm f/1,8 S, 1/125 s, f/5, ISO 400, z rukou nad hlavou

Zajímavou funkcí gimbalu DJI Ronin-SC byla pro mě možnost použít jej jako robotickou hlavu pro panoráma. Samozřejmě, uvažovat o něčem takovém např. v přírodě, kde fouká vítr, není reálné. Ronin je stále hlavně gimbal a je značně mobilní. Ale v interiéru, kde tolik nehouká, jsou jeho možnosti značně nečekané. V aplikaci v telefonu stačilo jen nastavit úhel, který chci snímat, a požadovaný překryv záběrů. Gimbal spočítal zbytek sám (jakým aktuálním ohniskem operuje). Výsledkem je jednoduše panoráma snímané v bracketingu, které jsem následně spojil v PTGui Pro.

20. února 2020 16:11, Černihiv, Ukrajina
Nikon Z7, Z 24 mm f/1,8 S, HDR (1/3-1,3-5 s), f/10, ISO 64, DJI Ronin-SC, stativ

Víc než samotný Černobyl anebo Pripjat na mě dolehla smutná atmosféra v obci Zálesí, jen malý kousek tragédie. Kdysi hezky vybavená vesnička čítající takřka tři tisíce obyvatel byla vytlidněna během několika hodin, aby se sem už nikdy nikdo nevrátil. Pokud se do Černobylu ještě vrátím, bude to právě kvůli tomuto místu a jeho ponuré náladě. Moci tam tak fotografovat přes noc...!

20. února 2020 08:28, Černobyl-Zálesí, Ukrajina
Nikon Z7, Z 24 mm f/1,8 S, 1/100 s, f/2,2, ISO 90, z ruky

◀ Poštovní schránky opuštěné výškové budovy v Pripjati...
Co víc dodat?
21. února 2020 11:10,
Pripjať, Ukrajina
Nikon Z7, Z 24 mm f/1,8 S, 4 s,
f/10, ISO 800, stativ Befree GT
XPRO Carbon, takřka neznatelné
barevné tóny zvýrazněné
pomocí Luminaru 4

▷ Smutek, prázdnota –
dříve luxusní bydlení
pro zaměstnance
jaderné elektrárny, dnes
doslova trosky.
21. února 2020 12:41,
Pripjať, Ukrajina
DJI Mavic 2 Pro, 1/8 s,
f/7,1, ISO 100

△ Letecký pohled na „město duchů“ Pripjať je možná přeci jen ještě o něco děsivější než pohled ze země. I zde se letos odehrály lehké novinky – dron DJI Mavic 2 Pro je sice stále aktuálním modelem již od září 2018, změna ale nastala v jeho nových bateriích. Pořídíte-li si totiž baterie z řady Enterprise, budou se vám před odletem samy ohřívat, a to za cenu 10 % jejich kapacity. Malá vychytávka pro lidstvo, velká pro dronistu.

21. února 2020 12:13, Pripjať, Ukrajina
DJI Mavic 2 Pro, 1/13 s, f/4,5, ISO 100

„Hele, kluci, já vás tam rád vezmu, ale choďte jen po okraji, jo? Uprostřed se může ten dozimetr celkem zbláznit, řadí to tam tak desetkrát víc než tady. Nebo si to případně proběhněte, ale hlavně nezakopněte a nešlapejte na mech, není to úplně práča, jo?“ napomínal nás Max před vstupem do chladicí věže nedostavěného pátého bloku černobylské elektrárny. A protože kam Juračka nemůže, pošle dron, nebylo o čem přemýšlet. Dron to zvládl v pohodě, ale víc než fotky z něj mě zaujala momentka Míry Vondráčka, který cvakl můj ovladač při průletu věží. Vidíte tam totéž co já? Opravdu 107 %? No dobře, hodnotu zbývající kapacity baterie jsem tak trochu upravil ve Photoshopu, ale divili byste se, kolik lidí mi tohle věřilo na internetu.

zdaleka tak silná, jak jsem se domníval. Jirka Čáp ze Stablecamu nechal omylem zapnutý dozimetr celou cestu z Pardubic a zpět a nejvyšší dávky jsme dostali jednoznačně cestou do Kyjeva v letadle, které letělo stratosférou. Ani v chladicí věži pátého bloku nenachytilo jeho zařízení více ionizujícího záření. Od té doby, co je sovětský sarkofág čtvrtého bloku v Pripjati překryt novým příkrovem, je možné vystoupit z auta přímo na místě jaderné tragedie a chvíli tam pobýt zcela bez obav.

Od našeho návratu z Černobylu neuběhlo mnoho času a expedice na osmitisícové Makalu v Himálaji se rozplynula jak pára nad hrncem. Celosvětová pandemie nového koronaviru zavřela naše hranice a já jsem Maxovi velmi vděčný za to, že jsme poslední týdny otevřených hranic prožili v tak inspirativním prostředí. Říjnový workshop v Himálaji jsme zatím neodepsali, věřím, že nakonec odletíme. ■

Krátké video z naší cesty na Ukrajinu můžete zhlédnout na mém youtubovém kanálu:
<https://www.youtube.com/watch?v=-Zl7nZa-G4>

